maande ik. „Ik ken vrijwel de gewoonten van onze vrienden de apen en ik garandeer je dat àls hier een geheime gang in de rots is, ik 't morgenochtend weten zal."

„Hoe?" vroeg Moulton.

„Dat is mijn zaak! Kom morgennamiddag hier met een lang sterk touw, een flesch whiskey en water, voedsel voor eenige dagen, een paar revolvers en eenige kaarsen. Ik ga onderwijl met eenige dagen verlof naar Ronda!" — „Ronda? Wat moet je daar uitvoeren?"

„Niets! 't Is alleen maar een plaats als elk ander, om mijn afwezigheid te rechtvaardigen." En hiermee liet ik hem verbluft staan en wandelde naar de stad.

Te middernacht was ik terug bij het boschje beneden het apenhol, rookende en peinzende. Ik hoorde Eliza en zijn vrienden snurken achter de struiken. Ze zouden vreemd uit hun slaap ontwaken!

Bij de eerste ochtendschemering werden de struiken opzij geschoven en zag ik Eliza geeuwende en de lange armen uitrekkende tevoorschijn komen. Een paar andere apen volgden. Ze hadden niet het flauwste vermoeden van mijn aanwezigheid. Nu achtte ik mijn tijd gekomen. Ik stak een paar vuurpijlen aan die ik den vorigen avond gekocht had en wierp die tusschen den troep. Terwijl het vuurwerk siste en knalde en het geluid zich tusschen de rotsen tienvoudig herhaalde, liep de geheele troep als razenden gillende door elkaar, tot ze eindelijk, de oude Eliza voorop, de vlucht namen. Ik volgde hen met mijn binocle.

Als vliegen tegen glas, niet als viervoeters, vlogen ze de loodrecht uit zee oprijzende rotsen op.

Er was een zekerheid, een systeem in Eliza's leiding. Zij volgden allen een vaste route; ze klommen rechttoe, rechtaf naar den top van den Flagstaff-top, doch even halverwege de hoogte verdween Eliza.

Vol verbazing observeerde ik de plek. Zoover ik zien kon, staken de rotsblokken een weinig vooruit en vormden alzoo een kleinen inham, een hoek. Ik verwachtte Eliza weer van achter dat rotsblok te zien tevoorschijn komen; onderwijl verdween de tweede aap achter den hoek, de derde, de geheele troep, maar noch de leider, noch een der anderen zag ik weer tevoorschijn komen. Ze waren verdwenen. Ik wierp juichend mijn muts in de hoogte.

Het geheim was ontdekt.

Ik hoorde beneden mij het geplas van riemen en zag een bootje, waarin een sergeant met eenige manschappen, die blijkbaar onderzoeken gingen, waarvan dat geknal, door mijn vuurwerk veroorzaakt, afkomstig was. Ik wilde niet dat men mijn aanwezigheid hier zou opmerken en daarom verborg ik mij in het apenhol, waar ik mij den geheelen vervelenden, heeten dag verborgen hield. Ik had voedsel meegenomen, doch spoedig begon mij de dorst te kwellen en het was met een zucht van verlichting, dat ik tegen den avond het zachte gefluit van mijn vriend Moulton hoorde, die beladen met fourage en andere benoodigdheden weldra bij mijn verblijfplaats aanlandde.

HET NIEUWE RAADHUIS TE LOOSDUINEN.

De officieele opening van het nieuwe Raadhuis te Loosduinen op 28 Maart. Geheel links op de foto de burgemeester, Mr. H. W. Hovy; naast dezen de gemeente-secretaris en de wethouders; rechts op de foto de Loosduinsche Gemeenteraad. Op den achtergrond de vertegenwoordigers van de pers, ambtenaren, enz.

Nadat ik mijn dorst had gelescht en we beiden 'n pijp hadden opgestoken, begon ik mijn vriend te vertellen, wat ik ontdekt had, om vervolgens te beraadslagen, hoe wij den ingang bereiken zouden. De klip was ruim negentig meter hoog en de opening bevond zich naar mijn schatting ongeveer op de helft der steile helling.

„Ik zal jou eerst neerlaten," legde ik Moulton uit, „en je daarna volgen. Als we nu het touw dubbel nemen en om den stam van een boom boven aan den rand van de klip leggen, dan kunnen we het aan het hol gekomen lossnijden en naar ons toehalen. Op die manier laten wij geen enkel spoor na!"

„En hoe komen we dan weer naar boven?" vroeg Moulton.

De hall in het nieuwe Raadhuis te Loosduinen.

„We behoeven niet meer naar boven," zei ik. „We herhalen eenvoudig ons proces en laten ons ook van de andere helft van de rots tot op den grond zakken."

Moulton is een dapper soldaat, maar aan klimmen had hij een broertje dood. Toen we het touw om den stam van een boom hadden geslagen, de einden stevig aan elkaar gebonden en het touw over de helling geworpen hadden, keerde Moulton, die over den afgrond gekeken had, zich met krijtwit gelaat tot mij en vroeg:

„Moeten we hierlangs naar beneden?"

„Er is geen andere weg!" antwoordde ik.

Ik bond hem met een dunner touw aan den kabel vast en wentelde dezen laatste rondom den boomstam, tot ik Moulton hoorde fluiten.

Ik keek over de helling heen en zag hem met doodsangst op het gelaat op het smalle vooruitstekende rotsblok staan, dat als 'n richel langs de helling liep.

Nu gleed ik langs het dubbele touw naar beneden en stond weldra eveneens naast hem.

„Goeden hemel," mompelde hij, „ik zou dat voor geenmillioen pond over doen. Ik ben eenvoudig ziek van duizeligheid!"

„Jij en je vriend hierbinnen schijnen dezelfde financieele ambities te hebben," lachte ik. „Dat is dezelfde som die hij voor zijn geheim vroeg!"

Voorzichtig mij langs het smalle rotspad voortschuivende begon ik naar den ingang te zoeken; het heldere maanlicht was mij hierbij behulpzaam.

Eindelijk vond ik een gat in de rots, groot genoeg voor een aap, maar nauwelijks voldoende om een man door te laten. Moulton sloot de oogen, toen ik het hem aanwees. Ik moest hem letterlijk door de opening tillen, want de afgrond beneden ons deed hem bijna bezwijmen.

Hij is magerder dan ik en hij kwam er zonder veel moeite doorheen. Met mij ging het echter zoo gemakkelijk niet. Moulton moest mij er bijna doorheen trekken, wat eindelijk met achterlating van eenige knoopen van mijn tuniek gelukte.

We bevonden ons in een nauwe gang, waarin we evenwel spoedig rechtop konden loopen. Zoodra we ver genoeg van de opening verwijderd waren, ontstak ik een lantaarn en nu met spoed voortgaande bereikten we weldra een groot hol, eenige honderden meters in het vierkant. De grond was bezaaid met groote rotsblokken, terwijl talrijke stalactieten van de zoldering afhingen. In een rechten hoek met de gang, die we uitgekomen waren, bevond zich een andere gang, die zich in de duisternis verloor. Stilstaande hoorden we een geklots van water, en hierop afgaande, kwamen we weldra aan een poel, die ongeveer een vierde van de ruimte innam.

Plotseling greep Moulton mijn arm.

„Zie eens hier!" fluisterde hij en nu bemerkte ik in het zwarte stof dat den grond bedekte tal van voetstappen, die alle eenzelfde richting gingen. Bij het licht van de lantaarn volgde ik de voetafdruksels, nieuwsgierig waar die heenleidden. Lang duurde het echter niet of de weg werd ons versperd door een groote hoeveelheid zakken, die in een vierkant methodisch waren op elkaar gestapeld. Ik haalde mijn mes te voorschijn, sneed een der zakken open en — een straal meelachtig geel poeder spoot eruit. Zonder een woord te spreken ving ik er een handvol van op en wierp daarvan voorzichtig een gedeelte in den poel achter ons. Sommige potassium-mengsels branden in water en ik wilde de proef nemen.

Er klonk een zwak gebruis als van champagne; een wit schuim vormde zich en daarna werd het water weer kalm. Mijn vermoeden was juist geweest. Met een ongeduldige beweging wees ik Moulton op het resultaat en nu begonnen we bij stilzwijgende overeenkomst te werken als kolensjouwers. Den eenen zak na den anderen zeulden we aan, sneden hem open en ledigden hem in het meertje, dat ons

EEN 25-JARIG JUBILEUM.

Onder vele blijken van belangstelling herdacht de heer F. H. Bloemink (x) Dinsdag 28 Maart zijn 25-jarig jubileum als Secretaris van de bekende Coöperatieve Verbruikersvereeniging „Volharding" te 's-Gravenhage. (*foto D. v. Kreveld*).

EEN AFSCHEID.

Verleden week nam de heer W. L. H. Köster Henke, commissaris van Politie in de 1e sectie te Amsterdam, als zoodanig plechtig afscheid van zijn corps. Onze foto geeft den scheidende temidden van zijn staf, waarmede hij zoo lang op uitstekende wijze heeft samengewerkt. (*V.F.B.*)